

Antonín Schubert

Antonín Schubert se narodil 6. března 1960 v Karlových Varech. V dětství bydlel se svou rodinou v Krušných horách, ale ještě během dětství se musel přestěhovat do Podkrušnohoří. Po smrti rodičů se musel přestěhovat k bratrovi, který bydlel u Plzně, a nastoupil na lesnické učiliště na Šumavě. Tehdejší ředitel Vladimír Schubert viděl, že zůstává na lesním učilišti i přes víkendy, sblížili se a Vladimír Schubert si ho osvojil.

Velmi pociťoval železnou oponu, kterou charakterizuje jako 2,5 metru dlouhý ostnatý drát, jenž byl nabit elektřinou a později sloužil k signalizaci pro vojáky, když se snažil někdo utéct. Pohraniční stráž měla jednu složku, která se jmenovala vojenská kontrarozvědka, jež rozhodovala o osudech lidí žijící v blízkosti železné opony, a to i právě o osudu pana Schuberta. Počátek zájmů kontrarozvědky o Antonína Schuberta byla už během jeho dětství, když si jeho matka dopisovala s kamarádkou z Belgie a chtěla, aby se do Belgie přestěhovali.

Když dostudoval lesnické učiliště, dostal povolení pro vstup do pohraničního pásma a začal zde pracovat jako lesník, často byl kontrolován kontrarozvědkou. Při lesnické práci ho překvapilo spoustu věcí např. že nesměli vstoupit za dráty dřív než v 6 hodin ráno, potřebovali mít vše zaevidováno a do 20 hodin nesměli ten prostor opustit. Překvapilo ho, že nikdo na ten Západ neprchal, jediný koho viděl, byli zatčení východní Němci a už vůbec nikdo neprchal z Východu na Západ. Vojenská služba měla i spoustu obětí a zároveň bylo u Pohraniční stráže obrovské množství sebevražd, protože někteří vojáci službu neunesli, a dokonce i vražd.

Byla dvakrát zatčen Pohraniční stráží při běžné prohlídce terénu, protože byl na hranici styků rot, což nevěděl. Byl vyslýchán, ale výslech nebyl naštěstí brutální. Některé věci mu ale přišly nelogické, např. když uprchl jeden člověk, tak do práce nesměl nikdo, kdo byl za dráty v ten den, kdy ten člověk uprchl, a další den tam nemohl vstoupit.

I uvnitř státu bylo obrovské množství přísluhovačů režimů. Pokud někdo převáděl lidi, tak ti převaděči železnou oponou skončili, vojáci v případě zkratu postupovali od státní hranice až k drátům, takže většinou je chytli, některým se podařilo utéct. Ti, kteří byli dopadeni, ty čekalo vězení. Smrt většinou čekala převaděče, pokud nebyli zabiti, čekal je krutý výslech. Když lidé přešli omylem, byli odvezeni na Železnou Rudu, odkud je převedli zpět. Za komunismu byl jeho adoptivnímu otci zestátněn majetek na Vysočině, který se stal součástí JZD, po restituci to dali příbuzným, ale celý restituční proces mu připadal pomalý. V roce 1987 mu odebrali propustku do hraničního pásma, a proto nemohl dále pracovat na Šumavě a musel se přistěhovat na Křivoklátsko, kde pracoval jako mistr odborné výchovy až do roku 1992. V roce 1989 se účastnil mnoha demonstrací za svobodu např. demonstrace na Letné, které fotil a dokumentoval.

Od roku 1994 je starostou Modrav. K práci starosty se dostal, když ho jeho adoptivní otec přesvědčil, že by měl kandidovat. Jemu se opravdu nechtělo, protože mu práce starosty připadala těžká, ale i přesto kandidoval, byl zvolen.

Na Modravě zůstal, protože má rád přírodu a bere toto místo jako domov, o který je nutné se postarat. Je členem Českoněmeckého klubu přátelství, myslí si, že by Češi a Němci spolu měli vycházet stejně jako před válkou.